

Første næstformand (Birte Weiss):

Hr. Arne Melchior som ordfører:

Arne Melchior (CD):

Det er flere gange i debatten blevet nævnt, at nogle partier og nogle personer har skiftet standpunkt til en undersøgelse af den art, som vi drøfter her.

Jeg kan med stor sikkerhed sige, at det gælder i hvert fald ikke for CD. Vi har ikke skiftet standpunkt. Vi har fra start af afvist denne form for undersøgelse som ubrugelig, uegnet på enhver måde. Jeg skal herom henvise til CD's gruppeformands tale ved førstebehandlingen den 12. november i fjor, hvor hr. Peter Duetoft udtalte sig på en helt klar og utvetydig måde, og hans tale fik for øvrigt fru Elisabeth Arnold til at gå op på talerstolen og erklære, at hr. Peter Duetoft er en fremragende taler, og det kan jeg bekræfte. At hun så ikke var enig med ham er så en anden ting.

Men altså vi har ikke skiftet standpunkt, men det har jo regeringen, ikke mindst gennem sin justitsministers mund. Hvis jeg må have lov til citere, og det gør jeg her, fra betækningsbidraget fra Venstre og De Konservative, og det er altså et citat fra den 3. juni, knap et år gammelt, 3. juni 1998, hvor det var SF, der havde fremsat forslag om at få sådan en undersøgelse, da afviste regeringen gennem justitsministerens mund, og jeg skal tillade mig at citere:

»Store dele af det skriftlige materiale vil derfor være destrueret efter de regler, der gælder for PET, og undersøgelseskommissionen vil altså skulle bygge på et meget ufuldstændigt og tilfældigt dokumentationsmateriale kombineret med afhøringer af mennesker, der skal forklare, hvad der nøjagtigt skete og hvorfor i den og den sag for 10, 15, 20 år siden.

Mon ikke en undersøgelseskommission stillet over for de fleste spørgsmål, hvor der er modstridende udsagn og bevislighed, må læne sig tilbage og konstatere, at det på et sådant grundlag ikke er muligt at nå frem til en sikker konklusion.«

Jeg går ud fra, at justitsministeren kan genkende citatet, som her altså er slut. Og der kan jeg altså bare konstatere, at det var SF, der fremsatte forslaget. Så sagde regeringen nej, og det var vi også dengang enige i.

Det er jo en smuk tanke, jeg vil næsten kalde det en drøm, med denne regeringserklæring fra 1968 gående ud på, at lovlig politisk virksomhed ikke må følges og i hvert fald ikke registre-

res. Det lyder jo dejligt. Men man glemmer en ting: I vort dejlige demokrati er der jo meget vide rammer for, hvad der er lovligt.

Min bror, Bent Melchior, havde en artikel i Berlingske Tidende om dette emne for et par uger siden, hvor han gjorde opmærksom på, at nazisme er lovlig i dette land, og vi har et nazistisk parti, og de bruger hagekorset, og de heiler og de bruger nazistisk terminologi langt hen ad vejen.

Er dét lovlig politisk virksomhed? Ja, det er det! Men må den følges, må den registreres? Her er jeg ganske enig med min bror og vil sandelig håbe, at den bliver fulgt dag for dag og time for time og skridt for skridt.

Og vi er også her i Tinget velsignede med et medlem af et af partierne, som er tidligere formand for Danmarks Kommunistiske parti, og et andet parti har såmænd et medlem her i Folketinget, altså en kollega til os alle sammen, som i et interview forleden dag meddelte, at han fortsat er medlem af det kommunistiske parti. Og det skal de selvfølgelig have lov til, for det er også lovligt, men vi må vel nok have lov til at sige, at dem ville vi have fulgt, for de har på tidligere tidspunkter erklæret, at de vil omstyrte samfundet med alle tilgængelige midler, også ulovlige.

Det er jo demokratiets vanskelighed, demokratiets dilemma, at vi har disse frie rammer, men dem er jeg en tilhænger af. Jeg ønsker hverken at ændre ytringsfriheden eller forsamlingsfriheden eller nogen af de andre friheder, vi har. Det skal blot ske under ansvar over for domstolene. Men samtidig med, at demokratiet – i modsætning til sine modstandere – giver disse friheder, må det altså oprette et værn for at forsvare sig selv og muliggøre sin fortsatte eksistens og undgå den omstyrning, som der til hver en tid er nogen der forsøger at frembringe.

Jeg ønsker bestemt ikke noget »Storebror ser alt«-samfund. Det kan der ikke være tale om, og derfor skal statens spiontjeneste, både politiets og militærets, selvfølgelig være under kontrol. Og vi har jo denne kontrol: PET har justitsministeren som sin chef, og justitsministeren har hele regeringen og regeringens sikkerhedspolitiske udvalg at støtte sig til. Desuden har vi Wamberg-udvalget, som har fået speciel besked på at følge registreringerne, og vi har Folketingets eget organ, et 5-mands-kontroludvalg, som skal følge PET's gøren og laden. Og jeg har ikke som medlem af Folketinget hørt nogen af dem blæse i basuner eller sende andre advar-